

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. listopada 1911.

Leto XII.

Sanje.

Marijanček se na smeh drži,
ko v mehki postelji zaspi —
in o rečeh prečudnih sanja ...
Ej, dušica mu splava v svet,
kjer zlat metulj poljublja cvet,
kjer širi voda se brezdanja ...

Marijanček na metulja sede —
ter hajdi čez cvetoče grede,
čez daljno, sinjo morsko plan!
Za njim žgolijo ptički zali,
pod njim ljubó šumljajo vali,
saj ves je širi svet mu vdan.

Metuljček pa na moč hiti —
Marijanček mali se zboji,
da pade — in na glas zajoka ...
Ne boj se, draga dušica!
Ob postelji je mamica,
in skrbno čuva nje te roka.

M. L.

